

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558658176/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

nødvendig. Hvor syg Saxo var, rystede han dog paa Hovedet og gjorde en fortrædelig Mine, hvergang en latinsk Barbarisme skurrede i hans Øren; og da Mester Gregor vedblev at udkramme sin Lærdom om Aareladningstheorien og syntes derover reent at forglemme den Syge, bragte han snart Bisp Peders Utaalmodighed og Urolighed til det Høieste.

«Skal og maa han aarelades strax – raabte Bispen – hvi spiller I da den kostbare Tid med Snak og dræber baade mig og den gode Fader Saxo med eders barbariske og uchristelige Latin?»

Endelig blev da ogsaa den Syge aareladt og forbunden, hvorpaa han faldt i en dyb og rolig Søvn. Deraf lovede Mester Gregor sig hans sikke Helbredelse, hvis han, vel at mærke, saasnart han vaagnede, og man nærmede sig ham med en Verbena eller Jernurt i Haanden, paa det første Spørgsmaal til hans Befindende, blot vilde svare, at han befandt sig vel; men svarede den Syge da, at han befandt sig ilde, saa var der kun lidt Haab til Liv forsikkrede den lærde Barber.

«Dum Snak og Overtro! – sagde Bispen ivrig – Vil Gud hjelpe, bekymrer jeg mig ikke om eders Verbena og alle Hexcurter.»

Mester Gregor beraabte sig forgjeves paa sin Principals Auctoritet og at det saaledes stod » den lærde Mester Harpestræng sin Lægebog.« Den gode Mester Harpestræng kunde i dette Stykke være en Gjak som saa mange Andre, meente Bispen, og for at skaffe den Syge Ro til at sove trak han den højrøstede Mester Gregor ud af Sygestuen, og lod kun sin gamle tro Tjener Martin blive tilbage tilligemed Carl af Rise, som ikke var at bringe fra Sygeciiset, men som lovede at være saa stille som en Muur.

Drengen dæmpede ogsaa virkelig strax sin stærke og lydelige Graad; han satte sig taus paa Gulvet i Alkoven ved Foden af Sengen og vovede neppe selv at drage Aande for at høre om den Syge ogsaa aandede. Med stigende Ængstelighed syntes han at bemærke, at den Sovende stedse aandede svagere og svagere, og medens gamle Martin bad sagte og sukke ved Kaminen, græd Drengen stille og bitterlig bag Alkovetæppet uden at give en Lyd fra sig.

Medens Saxo slumrede, før Bisp Peder op og ned ad Gulvet i den anden Stue i en ivrig Ordstrid med Mester Gregor, som han beskyldte for at have udmattet den afkræftede Olding for stærkt med sin Aareladning; han beklagede tillige Mester Harpestrængs Fraværelse, til saa stor Fornærmelse for hans Vicarius, at Mester Gregor gik vred